

Έχουμε δυο παραγωγές που κυκλοφόρησαν την ίδια περίπου χρονική περίοδο στον τόπο μας.

Ο άνθρωπος από την Μασσαλία, αποτελεί μια κινηματογραφική γραφή βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα. Αναφέρεται στην προσπάθεια των Γαλλικών αρχών να αντιμετωπίσουν το τεράστιο πρόβλημα επεξεργασίας και μεταφοράς ηρωίνης από την Μασσαλία στις Η.Π.Α. αλλά και τη διαφθορά που κατατρέχει όλη την πόλη στα μέσα της δεκαετίας του '70. Στην γλώσσα των πρωταγωνιστών, η ταινία ονομάζεται “La French”, στα Ελληνικά «ο άνθρωπος από την Μασσαλία και στα Αγγλικά “The connection”.

Με το ίδιο, περίπου, θέμα είχε καταπιαστεί πριν 44 χρόνια ο William Friedkin στο επικό French Connection. Με τον Gene Hackman, στο ρόλο του αστυνομικού Jimmy “Popeye” Doyle, που είχε αποσπάσει ένα από τα πέντε Όσκαρ της ταινίας. Με «μόλις» 1,8 εκατομμύρια δολάρια προϋπολογισμό, απέφερε στα ταμεία του παραγωγού κάτι παραπάνω από τα 25πλάσια.

Πέρα από την οικονομική επιτυχία όμως, αποτέλεσε και ένα σημαντικό σταθμό στην κινηματογραφική γραφή. Ήταν και εκείνη η εντυπωσιακή, επικίνδυνη καταδίωξη του πρωταγωνιστή με μια Pontiac LeMans, που τόσο ταλαιπώρησε και τσαλάκωσε, κάτω από τις ράγες του μετρό της Ν. Υόρκης.

Αντίθετα το sequel, “French Connection II”, όπου ο “Popeye”, «αποβιβάζεται» στη Γαλλία, στοίχισε υπερδιπλάσια (4,3 εκ. δολ) και απέφερε «μόλις» τρεις φορές τα έξοδά του.

Μεταφέροντας, χρονικά λίγο μπροστά, τα γεγονότα, στα μέσα της δεκαετίας του '70, ο Cédric Jimenez καταπιάνεται με το ίδιο θέμα, βασιζόμενος και αυτός σε πραγματικά γεγονότα. Στήνει την πλοκή του πάνω σε αληθινά πρόσωπα και υπαρκτούς χαρακτήρες.

Χρησιμοποιεί για κεντρικό του ήρωα, τον επίσης «Οσκαρικό» Jean Dujardin (Artist 2011, μια ταινία με συνολική συγκομιδή, πάλι, πέντε αγαλματιδίων) και αντίπαλο δέος τον Gilles Lellouche. Ο πρώτος είναι ο ανυποχώρητος ανακριτής Pierre Michel και ο δεύτερος ο άρχων του υποκόσμου Gaëtan "Tany" Zampa. Όπως όμορφα γράφτηκε είναι ένα σύγχρονο, αστικό ούστέρν. Εκφραστικότερη η Céline Sallette στο ρόλο της συζύγου του ανακριτή, ενώ η Mélanie Doutey, που είναι ζευγάρι και στη ζωή με τον Lellouche, πιο περιορισμένη σεναριακά, στο ρόλο της συζύγου του Zampa.

Να λοιπόν, μια ευρωπαϊκή ταινία, με ιδιαίτερη επιμέλεια στα σκηνικά, στα κοστούμια, στα αυτοκίνητα, που όσοι έχουν ζήσει εκείνη την περίοδο, στην οποία αναφέρεται, δύσκολα θα βρουν ψεγάδια, για αυτό και το υψηλό κόστος, των 26 εκατ. δολ.

Όπως συχνά συμβαίνει σε αυτού του είδους την πλοκή, η μια πλευρά παρασύρει την άλλη σε μια αναμέτρηση που δεν θα έχει νικητή, όπου η «καλή» πλευρά συχνά αναγκάζεται να μετέρχεται συμπεριφορές της «κακής».

Οι πρωταγωνιστές αποκτούν πάθη, διακατέχονται από εμμονές τόσο έντονες ώστε απομακρύνονται από αυτό που ήταν κάποτε, ενδεχομένως κάποιος να ισχυριστεί ότι γίνονται αυτό ακριβώς για το οποίο είχαν πλαστεί και από ένα σημείο και μετά γίνεται εμφανές ότι οδηγούνται στην καταστροφή.

Το διδακτικά απογοητευτικό είναι, ότι παρά τις συγκρούσεις και τις θυσίες, το πλαίσιο παραμένει ίδιο.

Μια ολότελα διαφορετική κινηματογραφική γραφή συναντάμε στο Kingsman. Από το ιστορικό στο φανταστικό και από το αληθινό στο εξωπραγματικό. Αχαλίνωτη δράση, ποταμοί αίματος και σφαγές σε στυλ γκροτέσκο.

Ταινία κόμικ, ίσως να αδικεί το ταλέντο του Colin Firth, ίσως να μην συμβαδίζει με την υστεροφημία του Michael Cane, ακουμπά πάνω στα προσόντα του Taron Egerton και βουτηγμένη μέσα στην υπερβολή, διασώζεται από ελάχιστες very British σκηνές.

Τελικά, η κινηματογραφική αίθουσα, καμιά φορά, αποδεικνύεται αχανής.